

Pan Kotas: **Jmenuju se Jaroslav Kotas, narodil jsem se v Praze 19.3. 1942.**

Klárka: **Maminka pana Kotase byla židovského vyznání. Jeho otec si ji vzal, aby ji ochránil.**

Pan Kotas: **No a pak jsme měli takový ty dobrý sousedy, jako to tak všelijak bejvá, který nahlásili na policii, že maminka nenosí židovskou hvězdu.**

Laura: **Maminku následně roku 1943 poslali do Terezína, a tím zmizela ze života dvouletého Jaroslava. Neměli nikoho, komu by mohli malého chlapce svěřit, a tak se otec domluvil s kamarádem z rybaření a schoval u něj svého syna. Proto své rané dětství Jaroslav strávil u rodiny Kotrbatých v Komořanech.**

Pan Kotas: **Ten otec pracoval, neměl čas za mnou jezdit, ani po sobotách, po nedělích, protože pracoval, aby pracoval a čím míň mě viděl, tím to bylo pro něho i pro mě lepší. Takže já jsem na konci té fáze potom říkal té paní Kotrbaté maminko.**

Dominika: **Jeho maminka se dočkala konce války a se svým synem se shledala. V hlavě malého chlapce však nastal zmatek – Kdo je jeho maminka?**

Pan Kotas: **A tím pádem, jak jsem byl vázanej na ty ženský, na ty maminky, no tak jsem jí takhle objal a řek jsem, ty jsi moje maminka a od té doby bylo moje maminka opravdu.**

Je to teda hodně takový, jak vy říkáte přitažený za vlasy, když přijdete do třetí nebo první třídy a zjistíte, že nemáte žádnýho strejdu, že nemáte žádnou babičku, že nemáte žádný příbuzný, tak se potom ptaj jak to, že jo.

Anička: **Pan Kotas vystudoval střední školu. Následně podepsal smlouvu se sklárnou, která mu nabídla stipendium a byt. Tím se upsal na dvacetiletou práci právě v této sklárně.**

Pan Kotas: **A taky jsem všude rozhlašoval jako tady, já tam nebudu v tý sklárně ani vo minutu dýl.**

Anička: **Po dvaceti letech pan Kotas konečně odešel ze sklárny. Po několika letech se dostal do top pozice manažera dopravní firmy v Lounech.**

Pan Kotas: **A já jsem říkal, pánu bohu děkuju, že jsem se toho aspoň dočkal, že jsem se toho dočkal, abych nemusel svému synovi říkat, ten vtip možná znáte: Chlapeček se ptá, tatínku, kdo tam žije za těmi dráty, a táta říká my chlapečku, my.**

Dominika: **Následně pracoval jako manažer v různých firmách až do svých 82 let.**

Pan Kotas: **A hlavně jsem věděl, jak se řídí lidi, protože si musíte vážit toho co uměj, a neříkat jim probůh nechodte sem s nějakýma stížnostma, takovejma, já jsem říkal ne, naopak, vy musíte všechny chyby přijít říct sem k tomu stolu.**

Klárka: **Co byste vzkázal dnešním generacím?**

Pan Kotas: **No, že nic není zadarmo a že každá poctivá práce se vám vrátí zpátky v tom dobrým.**